saaledes den dygtige Lærerinde og udmærkede Forfatterinde, Selma Lagerløff, i en Sang til Sløjdens Pris, skildrer Tilstanden før Sløjdens Æra saaledes:

Kraften var splittrad,
skönheten flygtad,
väsendets samklang
skorrande brast.
Ingen förstod att
ena det skilda
stämma de brustna
strängar till spel;

og naar hun skriver videre om Sløjden:

Da vi oss vända
hän till den gamla
konstnarnas moder
stärkende slöjd;
den ger som för i
släktarnas barndom
kropparne hälsa,
själarne kraft! *)

da vil denne Lovprisning af Sløjden vel finde Tilslutning blandt Haandgerningens begejstrede Venner og Tilhængere, men dog maaske være ligesaa langt fra en nøgtern Opfattelse af dennes Betydning, som den, der er afgjort tilbøjelig til at undervurdere en praktisk Uddannelses Betydning, der siger om Sløjden: „Skal Børn nu ogsaa lære at være Snedkere", i Lighed med, at man i sin Tid sagde om Gymnastikken: „Kan Børn nu ikke løbe og springe mere, uden at man først skal lære dem det?" Det er i Almindelighed det nyes Skæbne at blive mistroet og undervurderet; det blev Gymnastikken i sin Tid, og det bliver Sløjden endnu tildels herhjemme, for ikke at tale om de saakaldte „ordnede Lege", som endnu tilhører Fremtiden.

Sløjd, Gymnastik og ordnede Lege er hver for sig kun Led i en Bevægelse, der stræber efter i Praksis at hævde den gamle Theori, at Aandens og Legemets Opdragelse skal gaa Haand i Haand! Som et fælles Maal for disse tre Fag staar den legemlige Udvikling; men naar Sløjden af sine Tilhængere maaske ofte fremhæves paa de andres Bekostning, beror dette for en Del paa, at denne, foruden at være i Besiddelse af de førnævnte gode Egenskaber, i de fleste Lande betragtes som et mægtigt Middel til at ophjælpe Husfliden og der-

*) Af „Sløjdsang" tilegnet Direktør O. Salomon paa Nääs.